

УБИВЦЯ ВЕЛЕТНЯ

1 САМУЇЛОВА 17

ЗМІСТ

ВСТУП

I. ЗАРАЗ ТЕМНІ ДНІ:

II. МІЙ БОГ СПРОМОЖНИЙ (1 САМУЇЛОВА 17:26)

III. ЯКЩО РОБИТИ ЩОСЬ ДЛЯ БОГА, ТО ЛЮДИ ЗА ЦЕ КРИТИКУВАТИМУТЬ (ВІРШ 28)

IV. ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО МИНУЛЕ, КОЛИ СТАЄТЕ ПЕРЕД ВЕЛЕТНЕМ (ВІРШІ 34–37)

- А. Давид пам'ятав про те, що він і раніше мав випробування.
- Б. Давид пам'ятав, що випробовування у нього траплялися часто.
- В. Давид пам'ятав, що він ризикував усім.
- Г. Давид пам'ятав, що цей шлях він проходив на самоті.
- Д. Давид пам'ятав, що в нього не було нічого видимого.
- Е. Давид пам'ятав, що його тактика була природною.
- Ж. Давид пам'ятав свою впевненість у перемозі, яку дає Бог.

V. ОЗБРОЄННЯ САУЛА, ТОБТО ЛЮДСЬКІ ВІДПОВІДІ ТА ЗАСОБИ (ВІРШ 38)

- А. Намагання бути тим, ким ми не є.
- Б. Намагання завжди бути кимось іншим.

VI. РАБ ТВІЙ ПІДЕ БЕЗ НІЧОГО (ВІРШ 39)

- А. Тобто Бог може використати мене саме таким, яким я є.
- Б. Попри всю мою неспроможність.

VII. СЦЕНА БИТВИ

- А. На сцені з'являється Саул — відкинутий цар (1 Самуїлова 16:1).
- Б. На сцені з'являється Давид — помазаний цар (16:13).
- В. На сцені з'являються люди в очікуванні.
- Г. На сцені з'являється безбожний велетень Голіят.
- Д. На сцені з'являються характер — хоробрість — віра (вірші 45–47).

VIII. РЕЗУЛЬТАТИ: ВИ ЗАВЖДИ МАЄТЕ ВИГРАШ, КОЛИ ПОКЛАДАЄТЕСЯ НА БОГА

ПІДСУМОК

ВСТУП

Ми зараз розглянемо одну з найвідоміших історій із Біблії. Історію, яку нерідко хибно розуміють, але якою часто вихваляються. Історію, яку у сьогоdnішньому світі для дорослих уже не вважають реальною і яку відносять до біблійних міфів або казок для дітей.

Давидові було достатньо одного погляду на Голіята. Йому достатньо було лише почути богохульну тираду Голіята, щоб переконатися в очевидному. Бог цього не терпітиме! Тут ціль така величезна, що не поцілити у неї неможливо. Чим більша проблема, тим легше у неї потрапити та отримати перемогу. Якби це був карлик, то можна було б сумніватися, але як можна не поцілити у велетня? Це ж просто неможливо. У нас ось яка проблема — нам здається, що ми можемо впоратися з невеликими труднощами, але боїмося, коли життя приносить нам великі ускладнення. Чому Давид та інші могли бути такі переможні, а ми часто не можемо ступити й кроку? Подивімося докладніше, що потрібно для того, щоб бути вбивцею велетня?

Хоробрість — Характер — Віра

I. ЗАРАЗ ТЕМНІ ДНІ:

Від 1989-го до 2002-го року тривав період надзвичайних економічних труднощів у колишньому Радянському Союзі.

Розлучення зараз скрізь — навіть у церквах, а Бог ненавидить розлучення.

Гомосексуалізм став нині фактом життя.

Наркотики та СНІД сприймаються суспільством за норму.

Регулярно звучать розмови про права дітей.

Мільйони й мільйони вбивств через аборти.

Непристойні фільми та телевізійні програми, які тепер переглядають навіть і віруючі.

Холодні та безсилі церкви — нерідко найбільші та найстаріші церкви є найменш духовно активними.

Так, нашим краєм вештають велетні. Велетні зла, яких треба здолати. Сьогодні нам потрібні ВБИВЦІ ВЕЛЕТНІВ.

II. МІЙ БОГ СПРОМОЖНИЙ (1 САМУЇЛОВА 17:26)

Давид сказав: «Голіят? Такої величезної мішені мені ще ніколи не доводилося бачити» (вірш 26). Давид одразу розуміє, що це духовне питання. Там, де інші бачать фізичного ворога, Давид бачить духовний напад; він бачить зневагу Божого народу. Йому соромно. Усе його нутро повстає проти цього, і він собі думає: «Це не насправді. Такого не може бути. Щось треба з цим робити, робити негайно». Він дивиться на того, хто принижує та паплюжить його дорогоцінного Господа та Спасителя, і його віра каже Йому, що Бог мусить відстояти Свою честь, славно захистивши Своє ім'я та вгамувавши це зло. Хтось проклинає і лається, оскверняючи те, що Бог називає святим? Бог цього не терпітиме. Бог неодмінно засудить цю людину, знищить це зло та визволить Свій народ. Тут бачимо людину міцного **характеру та віри**, і ці дві складові частини, якщо їх поєднати, можуть дати у такій екстремальній ситуації лише одне — хоробрість. Давид стає до боротьби. Зі спостерігача він перетворюється на учасника. Його серце обурилося. Вороття немає.

III. ЯКЩО РОБИТИ ЩОСЬ ДЛЯ БОГА, ТО ЛЮДИ ЗА ЦЕ КРИТИКУВАТИМУТЬ (ВІРШ 28)

Заздрість, на жаль, є розповсюдженим явищем серед Божого люду. Коли хтось починає робити Божу справу зі сміливістю, вірою та побожним характером, таку людину майже неодмінно будуть критикувати. І нерідко найзапекліша критика звучить від найближчого оточення. Воно палає гнівом на відвагу та хоробрість людини, яка довіряє Богові. Хіба може бути щось простішим за звинувачення брата у гордості? Ті, хто страждає на безхарактерність і страх, не вміють розпізнати віри, а сприймають її за гордість. Страх, як видається, є доволі точною вказівкою на те, що в людини слабка віра. Якщо ви робитимете щось для Бога, ви зазнаватимете критики. Розраховуйте на це. Будьте до цього готові.

IV. ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО МИНУЛЕ, КОЛИ СТАЄТЕ ПЕРЕД ВЕЛЕТНЕМ (ВІРШІ 34–37)

Ми забуваємо, що Господь чинив у минулому. Чи є у вас перелік унікальних справ, які Господь учинив для вас? Чи робив Він для вас що-небудь? Невдячність змушує нас забувати про те, що Бог для нас чинив у минулому. Гордість робить нас несвідомими того, що Бог здійснив у нашому житті. Часто ми починаємо збиватися та заїкатися, коли нас просять розповісти про Божі діла у нашому житті, показуючи брак удячності, брак духовного спрямування. Божі справи переповнювали Давида. Він пам'ятав чимало випадків, коли Бог допомагав йому та його визволяв.

А. Давид пам'ятав про те, що він і раніше мав випробування.

У Голіяті Давид не побачив якоїсь нової загрози. Йому доводилося бути в інших небезпеках, де він побачив, що з Богом завжди перемога.

Б. Давид пам'ятав, що випробовування у нього траплялися часто.

Давид, попри свою молодість, здобув чималий досвід у труднощах. Він, як Йосип, був найменшим у сім'ї, і його, як і Йосипа, не любили брати. Як і Йосипові, Бог показав Давидові та його братам, що він стане правителем. Давидові у сім'ї була доручена робота, яка вважалася найнижчою, — робота пастуха. Але Давид повернув ситуацію собі на користь. Він чудово виконував свою роботу. Зі своїми обов'язками він справлявся якнайкраще. Він захищав власність свого батька. Він не був пастухом-наймитом, про якого казав Ісус. Зауважте, як Давид розповідає про це, немов про щось звичайне. Час від часу траплялося таке, що до стада наближався ведмідь, чи лев, чи інший хижак, і він просто відганяв або вбивав їх. Тут вказується на те, що це був не якийсь окремий випадок, а радше пригода, яка траплялася не раз.

В. Давид пам'ятав, що він ризикував усім.

Давид дійсно гнався за дикими звірами. Напевно, ми всі тікали б від них, проте він біг за ними. Він особисто хапав маленьких ягнят та викидав їх з хижої пащі. Оце повноконтактна боротьба. Тісніший контакт годі й уявити. Він цілком міг би сказати: «Як не прикро, але вже надто пізно. Ягня скалічене, воно однаково помре. Нічого вже не вдієш». Тільки не Давид! Він відчував власну відповідальність. «Це моє ягнятко. Забери свої брудні лапи. Ким ти себе вважаєш?» І він нападав на хижаків. Лише уявіть собі — молоде хлопця, яке гамселив лева по морді голими кулаками чи невеликим ціпком! «Віддай моє ягнятко, віддай ураз!» І ці люті звірі накидалися на нього. Як ви думаєте, що зробив би цар звірів, який має трішки самоповаги, зустрівши хлопця чотирнадцяти років? Невже ви думаєте, що він скаже: «Дуже перепрошую. Ось, забирай своє ягнятко, а я піду пошукаю здобич деінде»? Навряд! Це була сутичка не на життя, а на смерть. Давид не читав Нового Заповіту, але він був переконаний, що у Христі він може все — Филип'ян 4:13. Він ризикував усім і йшов на такий ризик заради Бога.

Г. Давид пам'ятав, що цей шлях він проходив на самоті.

У темні самотні вечори він сам один залишався зі стадом. Інших помічників не було. Зазвичай борців з левами є не так багато. А коли вони потрібні, тоді створюється враження, що їх є ще менше. Не варто було чекати, щоб Давид сказав ведмедеві: «Слухай, зажди хвилину, а я поки збігаю приведу когось на допомогу з міста». Ведмідь на таке, напевно, сказав би: «Та, звісно, йди! А поки тебе не буде, я собі повечеряю, гаразд?» Ні, напевно у Давида була така думка: «Якщо маєш це зробити, то роби зараз, роби враз, роби сам!» Не було нікого, хто міг би допомогти, і для молитви не було часу. У Давида це було! Він цей шлях проходив сам. Він знав, що таке хоробрість та віра, що таке братися за справу та бачити Боже визволення, що таке рятувати ягня та здобувати на додачу ведмедя.

Д. Давид пам'ятав, що в нього не було нічого видимого.

Щодня у пустелі в Давида була лише легка торба з найнеобхіднішим. Якщо вам доводилося бачити пастуха, то ви знаєте, що вони носять лише мінімум. Давид не мав меча, лука та стріл чи списа для нападу з відстані. У нього, звісно, була арфа, але арфа, як відомо, не надто успішна зброя проти левів та ведмедів. Не зброя, не його особисті навички чи фізичні сили були причиною перемоги. Давид не був таким великим, як Голіят, і не був такий сильний, як Самсон, проте він добре знав, що перемога залежить не від розмірів. Знав він і те, що він — Божою людиною. Він покладався на те, що Господь здолає зло, і Бог рятував та пошановував його.

Е. Давид пам'ятав, що його тактика була природною.

Давид не застосовував ніяких особливих методів для того, щоб убивати диких звірів. Він робив те, що було для нього нормальним і природним. Для нього нормальною і природною реакцією було захищати маленькі ягнята. Але Бог ушанував Давидову вірність та відданість своїй праці. Давид був тим, ким був — звичайним хлопцем; але завдяки його покладанню на Бога він став подібним до Степана — чоловіком, наповненим вірою та Святим Духом, а тому й наповненим силою.

Ж. Давид пам'ятав свою впевненість у перемозі, яку дає Бог.

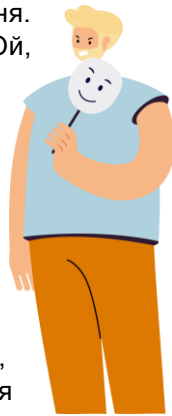
У Давида, як виглядає, окрім його посоха, а ще хоробрості, характеру та віри, більше нічого й не було. Давид був міцним у Господі та в могутності сили Його. Для нього битва була не проти лева чи ведмедя, не проти тіла та крові. Він зодягнувся в повну Божу зброю та був готовий стати проти сил темряви, проти духовних сил зла, як описано в Ефесян 6:12. На ньому була Господня сила, і Бог дарував йому перемогу. Слава належить Богові, а не Давиду.

Ці вірші 34–37 відкривають нам біблійний принцип: чим більше досвіду ми здобуваємо у вправлянні у вірі, тим більшу віру зможемо проявляти.

V. ОЗБРОЄННЯ САУЛА, ТОБТО ЛЮДСЬКІ ВІДПОВІДІ ТА ЗАСОБИ (ВІРШ 38)

А. Намагання бути тим, ким ми не є.

Саул намагався зробити Давида тим, ким той аж ніяк не був. На Саулів світський розум боротися з велетнем неможливо, якщо не маєш належної підготовки, належних умінь, належного оснащення. Люди, установи та організації намагаються надати вам таку форму, яка вам не притаманна. Ой, як ми сильно любимо гарні західні технології та оснащення! Але коли в Бога є робота, Йому потрібна людина, а не якесь хитромудре обладнання. Бог підшуковує людей, а не щось матеріальне. Люди намагаються знайти кращі методи; Бог шукає кращих людей.

Б. Намагання завжди бути кимось іншим.

Дуже розповсюдженою є тенденція намагатися бути кимось іншим, а не тим, ким ми дійсно є. Ми хочемо проповідувати, як Біллі Грем, хочемо здобути освіту в семінарії, хочемо диплом і науковий ступінь, а на додачу й усе інше. От якби у нас був потужний комп'ютер, більше грошей, краще обладнання, — о, от **тоді** все у нас виходило б значно краще. Ми завжди намагаємося бути кимось іншим. А Богові ми треба такими, як є. Бог бажає, щоб ми віддалися Йому такими, як є, щоб Він міг отримати славу. У серці Давида в той день була мета здобути славу для Бога.

VI. РАБ ТВІЙ ПІДЕ БЕЗ НІЧОГО (ВІРШ 39)

А. Тобто Бог може використати мене саме таким, яким я є.

Давид знав, що перемога у Божій руці. Він не знав, що саме Бог мав зробити для одержання цієї перемоги, але знав він те, що Бог може його використати у будь-який спосіб, який лише забажає, і що перемога так чи інакше, але прийде. Давид вирішив іти до бою як є, без чогось особливого. Хочуть сміятися — хай сміються. Хай людям буде смішно. З Богом нічого не буває замалим. Давид знав і застосовував принцип «Сила Моя здійснюється в немочі» з 2 Коринтян 12:9.

Б. Попри всю мою неспроможність.

Давид, якщо розібратися, пішов на поле битви, щоб побачити, що має зробити Бог. Бог мав дати перемогу, але Йому потрібен був інструмент — людина, через яку Він міг здійснити задумане. Давид був готовий іти, був готовий до того, щоб Бог його використовував навіть попри всю неспроможність. Як же рідко ми буваємо схожими на Давида! Ми здебільшого покладаємося на свої власні зусилля, додавши до них, звісно, коротеньку молитву. Давид же покладался на слова: «Досить тобі Моєї благодаті» (2 Коринтян 12:9).

VII. СЦЕНА БИТВИ

Звідки Давид брав хоробрість? Чим найбільше відрізнялися Давид і Саул? Що дійсно відбувалося в Давидовому серці? Чому він загорівся обуренням, хоробрістю та вірою, поки інші дрижали від страху?

А. На сцені з'являється Саул — відкинутий цар (1 Самуїлова 16:1).

Саул був відкинутим царем. Великий, гарний, високий цар Саул збунтувався проти Бога, а бунт є подібним до чаклунства. Непокора Богові — це просто вибір іншого бога, ідола, і поклоніння йому. Це і є чаклунство, і Бог таку людину мусить відкинути. Саул був відставлений — і він це знав! Він продовжував виконувати обов'язки, йому й надалі належав титул царя, люди, напевно, й надалі його поважали, чи принаймні більшість йому корилася. Але його сила щезла, від нього втікали авторитет і влада, зате з'являлося дедалі більше проблем. Перемоги минули, прийшов страх. Доволі точне описання багатьох відпалих церковних лідерів. Вони ще досі за кафедрою, вони й далі проповідують, але сила Святого Духа зникла, їхній авторитет поступово щезає. Приходить страх, він починає панувати в їхній церкві, стає її характерною рисою, а віра відходить. Зникає віра, зникає хоробрість,

зникає побожний характер. У вірші 16:14 сказано, що Святий Дух відступився від Саула, а злий дух став його мучити.

Сорок днів Саул під владою страху, він здригається і тремтить, коли чує прокляття, богохульну і принизливу лайку від збоченого самовдоволеного пузатого велетня-егоїста. Страх каже Саулові, що вже, швидше за все, прийшли його останні дні, Бог його тепер знищить. Присуджене покарання наближається стрімко й неухильно — він у цьому впевнений. Почуття твердять, що цей страх виправданий, що він пропадає людина. Ще, може, кілька днів — жив, жив, жив — і пропав. Прощавай, царю Сауле! У вірші 11 показано, як Саулів страх передається генералові, офіцерам та всім солдатам. Страх їхнього провідника їх паралізує. Його вплив шириться їхнім табором, наче хвороба, і тисячі вояків, зігнувши коліна, тікають у соромі, щоб десь заховатися. І дійсно, усе так, як читаємо трохи вище: «Відійшла Ізраїлева слава!» — **чи, може, це про вашу церкву** (1 Самуїлова 4:21–22)? Як чітко зображено духовну поразку! Яку ганебну сумну ситуацію застав брат Давид того ранку, коли увійшов до табору.

Б. На сцені з'являється Давид — помазаний цар (16:13).

З іншого боку, Давид був помазаний на царя, і це могло означати лише одне. Бог мав дотримати обіцянки та зберегти йому життя, а тому й дати перемогу над Голіатом. Якщо ж не так, то Бог буде неправдомовцем, Давид загине, а филистимляни будуть правити краєм. Давид знав, що це неможливо. Крім того, Давид відчував неймовірну могутню силу, коли Святий Дух зійшов на нього (1 Самуїлова 16:13). Давид сильно засмутився тим, як Голіат неславив Божий народ. Він запалав великим гнівом (17:26). Завдяки своїй вірі він підбадьорив зляканих та показав їм приклад (вірш 32). Віра Давида переконувала його, що він буде визволений Богом від цього злого велетня. Озброївшись хоробрістю, побожним характером і вірою, а на додачу ще й невеличким шнурком, намотаним на мізинець, молодий Давид перейшов маленький струмок, який був межею між двома військами. У струмку він надібав кілька цікавих камінчиків, зупинився і підібрав їх для своєї колекції.

В. На сцені з'являються люди в очікуванні.

Натовпи літеплих байдужих витріщак чекають на дію віри.

Невизначеність висить над долиною, немов грозова хмара. Тут зібралося, можливо, 50 тисяч вояків, які спостерігали за жовторотим хлопчаком, що наближався до високоповажного офіцера, ветерана армії, велетня. З одного боку вояки страху вже збирають намети, готові до втечі. Це кінець, ми програли, як і думали. З іншого боку цілий табір зітхає з полегшенням — звісно, нашому богатиреві нема рівних! У таборі запановує дух розслаблення. Це кінець, ми переможемо, як і сподівалися. Як часто духовні битви проти сил темряви виглядають саме так? Нам здається, що нас покладено на вагу, і ми думаємо, яким буде вирок: «Мене, мене, текел упарсін» (зважений і знайдений легеньким) чи «Гаразд, рабе добрий і вірний!» Невизначеність є майже нестерпною. І лише через кілька хвилин вирішиться доля тисяч і тисяч людей.

Г. На сцені з'являється безбожний велетень Голіат.

На полі битви того дня був ще один ключовий гравець. Гравець, який усе життя годувався пихою та гордістю. Від самого дитинства його підштовхували до вершин та залякували ним ворогів. А тепер він сам взявся насміхатися з іншого майже велетня — із Саула. Він думав, що Саул в іншій лізі. Він не знав, що вони з Саулом будуть приятелями на всю вічність. Отож, він зневажав Саула і його народ. Але йому цього було мало — він хотів піднятися над Богом та проклинати Його мерзотною лайкою. Але цього разу він зупиняється на півслові через неймовірне видовище. До нього підходить юнак, дуже симпатичний — бо ж у Бога гарний смак, — але він лиш трошки більший за хлопчика. Це атака на егоїзм велетня, він ображається до глибини душі. Він з огидною лайкою вигукує: «Що це таке? Що це вони сюди прислали дівка з якимись патиками? Це жарт такий? За кого вони себе вважають?» — і далі починає лити прокльони та хулу, вказуючи цим на свій союз із силами темряви, які готові раз і назавжди вразити Божий народ. Ніхто йому не завадить зараз зневажати Самого Всевишнього! Але за мить цей здоровенний злий велетень, який кидав виклик Божому народові, раптом падає.

Д. На сцені з'являються характер — хоробрість — віра (вірші 45–47).

Давид вигукує про свою хоробрість: *«Я йду на тебе в ім'я Господа Саваота»*.

Давид вигукує про свою віру: *«Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я поб'ю тебе»*.

Давид вигукує, які має для цього підстави: *«Ти зневажив Бога Господа Саваота»*.

Давид вигукує, які будуть результати: *«І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів!»*

Давид вигукує, які будуть наслідки: *«І пізнають всі, що спасає не обладнання, а Господь Бог»*.

Давид вигукує свою похвалу: *«Бог віддасть усіх вас нам у руки»*.

І далі юнак швидко біжить наперед, люто розмахуючи руками. Усе відбувається швидко, немов спалах блискавки. Ніхто ще не зрозумів, що до чого, а цей могутній військовий ветеран вже падає, і від удару об землю йде гучний гуркіт. Зі сцени втікає його зброєносець. Юнак відтинає голову велетня та піднімає її на знак перемоги. Бог зробив це знову — Він відстояв Своє ім'я.

VIII. РЕЗУЛЬТАТИ: ВИ ЗАВЖДИ МАЄТЕ ВИГРАШ, КОЛИ ПОКЛАДАЄТЕСЯ НА БОГА

Давид здобув славу перемогу над филистимлянином, маючи лише пращу та камінь. Хто може запропонувати якесь простіше знаряддя? Шматок шнурка та камінь. Це наш великий Бог, який схиляється до крихітних, дрібних речей, до найменш важливих маленьких людей — і використовує їх. Колись він використав навіть щелепу. Хто хоче бути подібним до Давида? Хто хоче піти до справи без інструментів, без спонсорів, а просто дати Богові можливість використати його? Є охочі? Бог використав не старих дядьків, не зрілих церковних керівників, Ісус оминув усіх фарисеїв. Бог використав юнака, камінець та мотузочку. Йому не знадобилися семінарська освіта, високі рекомендації з канцелярії чи великий штат. Потрібен був лиш місцевий хлопчина, розлучений тим, що його Бога привселюдно зневажали. Хлопчина, який не збирався відсиджуватися. Ви відчуваєте, щоб вас охоплював святий гнів? Слава Богові, якщо ви підете та заб'єте кількох велетнів. Голіяти чекають майже у кожному селі й місті нашого краю. А цілі армії християн боязко ховаються. Нам потрібно, щоб чоловіки з камінням та шматком мотузки йшли та здобували перемогу. **«Здобувати перемогу»** — ось наші слова, брати. Не «працювати», «намагатися», «молитися», а «здобувати перемогу» — оце наші слова. Коли підводиться ризик, то маємо або **здобуту перемогу, або не маємо нічого**.

ПІДСУМОК

Хоробрість — Характер — Віра

Крізь віки бринять два приклади: Саулів і Давидів. Який з них буде вашим? Коли будете вдома, оцініть себе. Хоробрість — чи є вона у вас? Ця риса у вас в плюсі, у мінусі чи в середньому в нулі? Побожний характер — чи ви хоча б знаєте, що це таке? Якби він вам трапився, чи змогли б ви його впізнати? Як би ви його визначили? Я рекомендую, щоб ви оцінили себе за 60 рисами характеру Христа і визначили, де ви! Віра — ви серед вірних чи, можливо, серед боязких? Серед тих, хто боїться нового, боїться змін, боїться того, що до вашої церкви почне приходити багато невірних. А є ще категорія переповнених вірою. Сподіваюся, що ви саме в цій категорії. Сподіваюся, що сьогодні ви приєднаєтеся до Давидового гурту вірних. У Давида була велична група хоробрих лицарів. Чи хотіли б ви стати одним з них? Святий Дух готовий у вас працювати. Ніде в Біблії — ні раніше, ні потім — ми не читаємо про таку групу «лицарів». Звідки вони взялися? Схоже, що вони злітали до Давида, мов бджоли на мед. Чи хотіли б ви, щоб вас оточували такі «лицарі»? **Підніміться та долучіться до них**. Дайте Богові зробити вас таким лідером, яких Він шукає. **Бог сьогодні шукає «лицарів»**. У Саула не вийшло. А в Давида — вийшло, і може вийти й у вас. Хоробрість, брате! Ось девіз — хоробрість, характер, віра. АМІНЬ!

Благословень вам, любі друзі!

Ми раді запропонувати вам відео-, аудіо- та друковані матеріали, які були створені служінням **Нове життя церквам**. Вам надається право використовувати цю лекцію в роботі з іншими людьми.